

Εσύ κάμε αυτό που μπορείς, κάμε ότι μπορείς, γωοίς ν' ανγώνεσαι. γωοίς ν' ανωνιάς. γωοίς να

Lord, Save Me, by Gary Kapp, © Gary Kapp

Τελικά

εκείνο που ζητά η ψυχή μας είναι να αναπαυθεί. Κι αυτό που λέμε μέσα στην Εκκλησία και το χρησιμοποιούμε μέσα στους μοναχικούς κύκλους «αναπαύομαι• εδώ αναπαύομαι, εδώ δεν αναπαύομαι» που δεν ερμηνεύεται, δεν έχει γιατί δεν αναπαύομαι! Αναπαύομαι... Ούτε έχει γιατί αναπαύομαι! Ετέλειωσε! Αναπαύομαι - αναπαύομαι! Δεν αναπαύομαι - δεν αναπαύομαι! Δεν σημαίνει ότι αν δεν αναπαύομαι δεν είναι καλά όσα δεν είναι γύρω μου! Όχι, απλώς δεν αναπαύομαι. Δεν ερμηνεύεται, δεν έχει παρεπόμενα!

Αυτή, λοιπόν, η λέξις «**ανάπαυσις**» είναι αυτό το οποίο ψάχνει η ψυχή μας, ψάχνει ο εαυτός μας, κι είναι εδώ που είναι το σημείο, το κομβικό σημείο το οποίο ο Χριστός μάς έδωσε ως ένα σωσίβιο μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα των καθημερινών μέσα στον οποίο βρισκόμαστε. Όπως είπε κι ένας άγιος της Εκκλησίας μας «Πάθαμε ναυτία από τα κύματα και τις τρικυμίες των βιωτικών πραγμάτων».

Έρχεται ο Χριστός και μας ρίχνει αυτό το σωσίβιο, μας δίνει το χέρι Του και μας πιάνει και λέει «ελάτε κοντά μου κι εγώ θα σας αναπαύσω». Αλλά παρακάτω λέει και το μυστικό. Πώς θα μας αναπαύσει;

«Μάθετε από μένα», λέει ο Χριστός, «ότι είμαι πράος και ταπεινός τη καρδία. Κι έτσι ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς ημών». «Θα μάθετε από Μένα», λέγει ο Χριστός, «εγώ θα σας το διδάξω, δεν θα σας το διδάξουν άλλοι άνθρωποι• Εγώ ο ίδιος θα σας διδάξω, όταν θα σας εμφανίσω τον εαυτό μου, όταν θα σας αποκαλύψω τον εαυτό μου, ότι είμαι πράος και ταπεινός τη καρδία. Κι έτσι θα βρείτε ανάπαυσιν μέσα σας».

Και πράγματι ποιος αναπαύεται τελικά; Ο ταπεινός άνθρωπος! Μόνο ο ταπεινός άνθρωπος αναπαύεται εν Χριστώ! Εμείς, οι υπερήφανοι άνθρωποι, οι εγωιστές άνθρωποι, οι φίλαυτοι άνθρωποι δεν μπορούμε να αναπαυθούμε, γιατί εμποδίζουμε τον Χριστό να μας πάρει στην αγκαλιά Του. Δεν δεχόμαστε, δεν θέλουμε ν' αφευθούμε στον Θεό! Φοβούμαστε τον Θεό! Ή δεν Του έχουμε εμπιστοσύνη. Λέμε, «όχι, εγώ θα τα χειριστώ τα πράγματα. Εγώ θα αναλάβω τις υποθέσεις της ζωής μου.

Εγώ θα τα τακτοποιήσω όλα• δεν θα τ' αφήσω έτσι να πάνε όπου θέλουν τα πράγματα. Εγώ πρέπει να έχω τον έλεγχο. Αν δεν έχω τον έλεγχο, δεν μπορώ να αισθανθώ σιγουριά. Χάνομαι αν δεν έχω τον έλεγχο!»

Βέβαια ο Χριστός δεν μας είπε να τ' αφήσουμε ανεξέλεγκτα. Ούτε μας είπε να γίνουμε αδιάφοροι και οκνηροί και τεμπέληδες. Αντίθετα μας είπε ν' αγωνιζόμαστε και να κοπιάζουμε. Και να μεριμνούμε, αλλά όχι τη ψυχή ημών• μη μεριμνάτε τη ψυχή ημών, λέγει ο Χριστός. Να κάνετε τα πάντα, αλλά την ψυχή σας αφήστε την ανεπηρέαστη. Μην την υποτάξετε μέσα σ' αυτήν την καθημερινή πάλη των πραγμάτων. Κι αφού κάμεις ό,τι εξαρτάται από σένα κι αφού εξαντλήσεις όλα τα δικά σου περιθώρια, τότε παραδίδεις τη σκυτάλη στα χέρια του Θεού.

Να σας πω ένα-δυο περιστατικά για να μη σας πολυκουράζω κιόλας με θεωρίες• για να δείτε πώς οι απλοί άνθρωποι βιώνουν στην καθημερινότητά τους αυτή την εμπιστοσύνη στα χέρια του Θεού. Όταν ήμουν στο Άγιον Όρος κάναμε ένα διάστημα στην Καψάλα, στην έρημο της Καψάλας -είναι περιοχή μεταξύ Καρυών Παντοκράτορος και Σταυρονικήτα• μια αγιασμένη περιοχή, έρημος, πανέμορφη, τότε στην εποχή μου ακόμα πιο γραφική, χωρίς δρόμους, χωρίς τίποτα. Γεμάτη γεροντάκια, ερημίτες. Ήμασταν εκεί πάμφτωχοι, δεν μας ήξερε κανένας, ούτε κι εμείς ξέραμε κανένα.

Αφού να σκεφτείτε μια φορά πήγα στη Δάφνη να πάρω κάποια γράμματα κι ήρθε ο

πρόεδρος της Δημοκρατίας της Ελλάδος, κι είδαμε αστυνομίες, στρατό και μου λέει ένα γεροντάκι «πήγαινε, διάκο, ρώτα γιατί είναι αυτή όλη η αστυνομία εδώ». Λέω, «να πάω». Πάω και λέω «γιατί είναι η αστυνομία εδώ;» Λέει «θα 'ρθει ο Σαρτζετάκης». Λέω, «ποιος είν' αυτός;»! Λέω, «παπού, παπούλη, θα 'ρθει ο Σαρτζετάκης!». «Ποιος είν' αυτός;» μου λέει. Λέω, «πού ξέρω κι εγώ;». Μου λέει, «πήγαινε ξαναρώτα». Πάω να ξαναρωτήσω τον αστυνομικό, μόνο που δεν με συνέλαβε! Λέω, «συγγνώμη, ποιος είναι ο Σαρτζετάκης;». Μου λέει, «τρελός είσαι;». Τίποτα, ιδέα δεν είχαμε!

Τέλος πάντων, κατά διαστήματα, όταν είχαμε κάποια πράγματα στον κήπο μας, λαχανικά ή κάποια άλλα τρόφιμα, ο γέροντας ετοιμάζε κάποιες σακουλίτσες με διάφορα πράγματα και τα παίρναμε στα γεροντάκια. Ένα γεροντάκι απέναντί μου, μέσα σε μια χαράδρα, μέσα σε μια καλύβα, μόνος του, ο Σέργιος, τον έβλεπα κάθε βράδυ από το κελί μου που άναβε το καντηλάκι του με το καντηλοκέρι τη νύχτα, θεοσκότεινα, αλλά φαινόταν το κερί του, πήγα να του πάρω τρόφιμα. Μόνος του, γεροντάκι, πανέρημος ο τόπος, το καλύβι του μισογκρεμισμένο, πήγα να του πάρω τρόφιμα. Του λέω, «γέροντα, μ' έστειλε ο γέροντας ο δικός μου να σου φέρω αυτά τα πράγματα». Ήταν μια σακούλα με πολλά πράγματα. «Αχ, ευχαριστώ πάρα πολύ!» Λέει, «να πάρω ό,τι μου χρειάζεται...». Επήρε λίγο ψωμί, ένα μαρούλι, δυο-τρία πράγματα, μου λέει, «φτάνουν αυτά για σήμερα!» Του λέω, «πάρε και τα υπόλοιπα. Για σένα τα' φερα!». «Όχι, δεν τα θέλω, δεν μου χρειάζονται! Φτάνουν αυτά για σήμερα!» Του λέω, «πάρε να' χεις και για αύριο»!

Μου λέει, «αύριο έχει ο Θεός!» Λέω, «πάρε γέροντα, έχει ο Θεός, αλλά αφού ο Θεός σου τα' στείλει!» «Ναι», λέει, «αλλά ο Θεός είπε τον άρτον ημών τον επιούσιον• δεν είπε και τον αυριανόν! Μου φτάνει ο σημερινός άρτος. Αύριο έχει ο Θεός». Του λέω, «πόσα χρόνια έχεις εδώ;» Μου λέει, «πενήντα έξι». Πενήντα έξι χρόνια ζούσε σ' αυτό το καλυβάκι, έχοντας μόνο τον άρτον τον επιούσιον. Κι ο Θεός είχε γι' αυτόν πάντοτε τον αυριανόν άρτον! Ουδέποτε αισθάνθηκε ο άνθρωπος αυτός αυτή την αγωνία. Μα τι μου λες τώρα, μέσα σ' αυτή την έρημο, πώς θα βρεθεί ο αυριανός άρτος; Καμιά μέριμνα περί τούτου!

Μια άλλη φορά στα Καρούλια, πήγα να επισκεφθώ εκεί τους πατέρες, όταν ήμασταν στη Νέα Σκήτη, είχε ένα Σέρβο, παπα-Στέφανο, ο οποίος έμενε στα Καρούλια. Του λέω, «γέροντα, δεν φοβήθηκες να' ρθεις εδώ, μέσα σ' αυτά τα σπήλαια που κατεβαίνεις με αλυσίδες»; Μου λέει, «φοβήθηκα πάρα πολύ! Και την πρώτη μέρα που ήρθα είπα «τι έκανα κι ήρθα εδώ»! Όταν κατέβηκα εκείνο τον κατήφορο όλο κι εκείνους τους γκρεμούς όλους κι είχα μαζί μου ένα ψωμί και μια σακουλίτσα με ελιές, είπα «εντάξει, θα φάω το ψωμί σήμερα κι αύριο και μεθαύριο. Μετά;». Και μ' έπιασε μεγάλη δειλία όταν είδα ότι δεν είχα τίποτε γύρω μου!

Κατακόρυφα κάτω η θάλασσα κι εγώ μόνος μου εδώ!» «Κι έχω, μου λέει, εικοσιπέντε χρόνια που με δώ στην έρημο κι ο Θεός δεν με άφησε ποτέ! Και έχω ακόμα από το ψωμί εκείνο! **Το φυλάω! Όχι μόνο δεν πρόλαβα να το φάω, έμεινε εκεί και δεν χάλασε κιόλας**».

Βλέπει κανείς πώς **ο Θεός προνοεί τον ταπεινό άνθρωπο**, ο οποίος έμαθε αυτό το μεγάλο πράγμα, να τ' αφήνει στα χέρια του Θεού• όλα! Αλλά έμαθε ότι όποιος τ' αφήνει στα χέρια του Θεού, ο Θεός δεν μένει αδρανής, ο Θεός αναλαμβάνει την ευθύνη πλέον. Και τα έργα του Θεού είναι πολύ σημαντικότερα και πολύ σπουδαιότερα από τα δικά μας έργα.

Εσύ κάμε αυτό που μπορείς• κάμε ό,τι μπορείς, χωρίς ν' αγχώνεσαι, χωρίς ν' αγωνιάς, χωρίς να ταλαιπωρείσαι. Αφού κάνεις αυτό που μπορείς και η συνείδησή σου σου καταμαρτυρεί ότι «έκανα ότι μπορούσα, μέχρις εδώ! Από 'δώ και κάτω δεν μπορώ να κάνω τίποτα!» Τότε παραδίδεις το θέμα, το πρόβλημα, το παιδί σου, την υγεία σου, τα οικονομικά σου, ό,τι έχεις που σε βαραίνει το παραδίδεις στα χέρια του Θεού. Και τότε πράγματι, εκεί ο Θεός εμφανίζεται!

Κι αν ακόμα αργήσουν να γίνουν τα πράγματα, όπως πιθανόν πρέπει να γίνουν, κι αν ακόμα φανεί ότι ο Θεός σιωπά και δεν ενεργεί και παραμένει ο άνθρωπος μέσα στην εμπιστοσύνη του Θεού, τότε ο Θεός αποκαλύπτει πράγματι με θαυμαστό τρόπο τον εαυτό Του. Κανέννας, λέγει η Γραφή, κανέννας δεν ήλπισε επί Κύριον και καταισχύνθηκε. Λέει ο Δαβίδ ένα ωραίο λόγο: «Εμβλέψετε, κοιτάξτε στις αρχαίες γενεές, βρέστε μου ένα άνθρωπο ο οποίος ήλπισε επί Κύριον και εντράπηκε. Ένας άνθρωπος να βρεθεί που να πει ότι εγώ, είχα την ελπίδα μου στον Χριστό κι ο Χριστός δεν ανταποκρίθηκε. Δεν με βοήθησε. Μ' εγκατέλειψε!» Κανέννας!

Βέβαια θα μου πεις ότι μπορεί να μην έγινε αυτό που ήθελα, μπορεί να μην έγινε αυτό που εγώ ζητούσα... Εάν όμως έχεις εμπιστοσύνη στον Θεό, θα δεις πως τελικά αυτό που έγινε, αυτό ήταν το καλύτερο.

Μητροπολίτη Λεμεσού Γέροντα Αθανασίου

Πηγή:askitikon.eu